

Seguim somiant

■ LA POMA DE COLORS

Vàrem somiar. Va ser en un dia o tal volta en una nit calorosa d'un ja llunyà estiu. Érem molts. Els rostres alegres, ulls d'il·lusió, els ànims compresos per un sentiment d'inseguretat però alhora d'enorme esperança pel que s'anava a esdevenir. Parlàvem. Feia temps que anàvem prenent consciència de moltes injustícies i abusos que tenien lloc al nostre voltant. Discutíem, conversàvem, ens anàvem familiaritzant amb paraules fins aleshores desconegudes a les nostres oïdes. Sentíem mots com "especulació", "propietat privada" o "dret a l'habitatge" que ressonaven una vegada i una altra per aquell espai de germanor. I així, mica a mica, conversa a conversa ens endinsàvem en un projecte que anava naixent amb gran força de les nostres mans.

I la ciutat callava. Com sempre, com un cos inert, sense cor ni ànima ni voluntat, sense opinió. Plena de gent mancada de consciència que encara no ha après a veure la seva ciutat com una cosa més que murs de formigó i que potser mai arribaran a entendre com són de corrosius un carrer desert o una plaça sense vida. La nostra ciutat fa temps que ha perdut el pols vital; ara només és un immens cadàver. Ric, però un cadàver.

Esperonats per la voluntat de no deixar-nos enterrar amb ella i per voler cridar als quatre vents tanta veritat que dúiem oculta, vam començar a actuar. Vingueren dies plujosos, dies grisos de feina fosca i treball poc agradable en els quals tots ens vam esmerçar en la mesura de les nostres possibilitats. Com un sol home, amb les mirades posades en un futur prometedor; anàvem posant pas a pas els ciments del nostre gran edifici. Tots érem conscients que alguna cosa estava canviant en les nostres vides. Havíem obert una porta a la ciutat, al món. Una porta per la qual s'havia d'escolar la llum que havia de tornar la claror als carrers i places obscures de la ciutat. I el somni cada cop era més real...

Va sortir el sol, un nou dia sorgia acompanyant les nostres il·lusions. Eren poc més de les set del matí quan tot el que havíem anat

projectant es materialitzava: en una antiga casa deshabitada i abandonada al pas inexorable dels anys neixia la FEKSA. A cop d'escombra i rasclat, amb draps humits, sabó i lleixiu, així anava prenent forma el que havia de ser el primer centre social autogestionat de la ciutat. Un lloc obert, plural, sense restriccions i on tots i cadascun de nosaltres ens podíem sentir lliures i plenament integrats al nou ambient. Tots érem part d'un tot i el tot era part de tots. Quin altre lloc més idíl·lic podíem demanar per fer-hi realitat les nostres inquietuds? Ens semblava talment un conte, en el qual no havien aparegut els "dolents".

Ni el més ràpid parpelleig hagués durat menys. L'autoritat no es va fer pregar i va descarregar sobre nosaltres amb tota la seva contundència el seu odi antisocial en forma d'ordre de desallotjament. La nit va ser especialment llarga i tempestuosa; un símbol anecdòtic de les iras dels totpoderosos. Al matí següent una calma tensa pul·lulava enmig d'olors de xocolata desfeta. Ningú sabia el que podia passar i no ens resignàvem a creure que tot es podia acabar d'aquella manera. Però la trista realitat va fer cap davant les portes de Ca la FEKSA pels volts del migdia. Venia amb furgonetes, porres, malls i escuts; l'anomenaven policia. Res va poder contra l'arrogància de les seves botes; van esbotzar portes, van trencar pancartes i van endur-se, com si fossin delinqüents, quatre de nosaltres. El seu delictes, voler resistir fins al final en la casa que ells mateixos havien netejat i arreglat. La nostra ràbia i indignació eren molt grans: la manifestació d'aquella tarda així ho va demostrar.

Havia caigut el nostre primer projecte, però les energies continuaven tan vives com al principi. Mancats d'un local on desenvolupar totes les activitats que havíem ideat, vam decidir expressar-les públicament al carrer. Van ser dies d'espera mentre anàvem buscant un nou espai per alliberar.

Va passar gairebé un mes, i quan tothom ens donava per morts i enterrats vàrem ressorgir amb un renovat impuls. Ara li havia

tocat el torn a Ca l'Espurna, una antiga foneria del carrer Sant Miquel. Sonaven les deu i el primer grup de persones ja estava a punt per recomençar el que la brutal intervenció policial havia interromput a Ca la FEKSA. Va passar un llarg matí de feina; Ca l'Espurna estava despertant de la seva letargia. Unes quantes mans desitjoses i inquietes havien tornat el color on abans només habitaven les cendres.

I va sorgir un jardí d'entre les herbes, entre la pols i el rovell s'aixecava un teatre, una fosca habitació havia esdevingut un taller i les antigues oficines eren ara un lloc per viure; tocàvem el cel amb les mans. Havíem guanyat, o almenys això ens pensàvem. Estàvem engegats per un esclat de joia tan gran, tan bonic..., massa bonic per ser veritat. Les boires del capital no trigarien a eclipsar la lluentor del nostre sol. Una nova ordre de desallotjament formulada a mode d'ultimatum ens instava a abandonar Ca l'Espurna en un termini de vuit dies. Ni tan sols aquest termini es va complir; quaranta-vuit hores després, immersos en sentiments de profunda impotència, coberts només pel brillar lliure de les estrelles, assistíem resignats a l'última nit d'existència de Ca l'Espurna. Va ser el darrer son en un edifici guanyat pam a pam, esforç a esforç a l'oblit i el desús. L'endemà, ben d'hora, la repressió tornava per apagar el bri de foc, la flama d'esperança que havíem encès amb la nostra suor.

Vàrem somiar. I aquest va ser el nostre gran delictes. Somiar i creure que el futur es pot arreglar o, almenys, fer-lo més planer, més humà. Potser hom pensa que la nostra lluita és vana, però hem cregut demostrat que mentre existeixi aquesta lluita, l'esperança no morirà. Ai del dia que els joves i tota la gent compromesa que s'esforça constantment per canviar la injusta realitat es donin per vençuts. Llavors la humanitat esdevindrà un simple arbre mort al costat d'un abisme sense fons. Perquè aleshores ja no existiran els somnis.